

זרע שמשון

רבי שמשון חיים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שמאי ועיניכם תראנה בנים
ובני בנים כשתילי זיתם סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו',
בני חיי ומזוני טבי.

מלא העומר

רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשאריות כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכ"כ הנה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין ח"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל המשתדלים והמסייעים
ברוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר

רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להנה"ק מקוה"גלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמאל:
ובטח יהיה למליץ יושר
למיימנים בה

ילקוט סופר

רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוהם להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו ממורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שיוע
קול בכיות עמו ישראל ברחמים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם, כל הימים

לב העברי

רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוחי, אקוה שלא לחיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבשו בי תנוכי.

אתוון דאורייתא

רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגענשטערן זצ"ל
בהספדו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שייסייע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
יושר בעולם העליון

צדקת הצדיק

רבי צדוק
ב"ר יעקב רבינוביץ זצ"ל
אמר קודם פטירתו
שמבטיח כמו הבטחת בעל
מלא העומר שמי שידפיס
דבריו יהיה לו למליץ יושר

חזון יחזקאל

רבי יחזקאל ב"ר מרדכי
זלמן אברמסקי זצ"ל:
הג"ר שלום אייזן זצ"ל בעת
הספדו בשעת הלילה הכריז:
נצטויתי מאת רבינו זצ"ל לפרסם,
והבטיח שילמץ טוב לכל מי
שילמוד בספריו, וכן ימליץ טוב
לכל מי שיפיץ את חידושי תורתו.
(רבבות אפרים ארח"ח עמוד
רמ"ח, מלך ביפו פרק מ"ב).

בן לאשרי

רבי יצחק ב"ר אשר
אנשי הוורמאן הרב
מרעננה זצ"ל כתב בספרו:
הנני מוסר מודעה שהחלטתי להתפלל
בלי נדר בכל יום על כל אלה שיעיינו
בספרי, ויגידו בשמי דברי תורה
לאחרים שיושעו מכל צרה
שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב.
וכל הלומד בספרי יזכה ליר"ש,
והצלחה בכל טוב, בזה ובבא
וסגולה גדולה בבית לכל הדברים.

שערי זבול

רבי זבולון
ב"ר אברהם משה המבורגר זצ"ל
הבטיח כמו פעמים שיעשה
טובה וימליץ טוב למי שיעשה
טובה לנשמתו, וכך חרות על
מצבתו

מלליצי יושר

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב?
פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה?
פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען?
פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

זייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, צדקת הצדיק, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי, ר' זבולון המבורגר זצ"ל וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר
פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

לע"נ הרה"ק המקובל המלוב"ן ר' רפאל ב"ר אברהם ריס זי"ע

זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה'. ובירושלמי (שקלים פ"א ה"ד) הראה הקב"ה למשה מטבע של אש מתחת כסא הכבוד. נראה לבאר הטעם שהראה הקב"ה למשה דוקא מטבע של אש, ודוקא מתחת כסא הכבוד, לפי מה שידוע שהלוחות לוקחו מתחת כסא הכבוד, וגם הנשמות באות מתחת כסא הכבוד, וכשהנשמות זוכות לשוב לשרשם, עליהם נאמר 'תורת ה' תמימה משיבת נפש', שע"י שמקיימים התורה שבאה מתחת כסא הכבוד, זוכות גם הנשמות לשוב למקומם. אולם אם חטאו האיק ישובו לשרשם, ותקנתם לשרוף את אש היצה"ר באש הקרבן, ולכך ג"כ נקרא אש המזבח 'אש אוכלת אש', והיינו שאש המזבח שורפת ואוכלת את אש היצה"ר.
והנה מהמחצית השקל הביאו בני ישראל קרבנות למזבח, ולכך עתה כשבאו לנדב מחצית השקל עבור הקרבנות, הראה הקב"ה למשה דוקא מטבע של אש ודוקא מתחת כסא הכבוד, כי רצה לרמוז שיעיקר הכפרה שבקרבנות נעשה ע"י אש הקרבנות ששורף את האש של היצה"ר, ובכך יוכלו לחזור כראוי לשרשם שמתחת כסא הכבוד.
ועוד יש לומר, משום שתחת כסא הכבוד הוא מקום מיוחד לקבל את אלו ששבים בתשובה, כמו שמצינו בחז"ל (אליהו זוטא פכ"ב) ידו של הקב"ה פשוטה מתחת כסא הכבוד לקבל את השבים בתשובה. והקב"ה רצה להראות למשה תשלום כפרתו של ישראל, שהגבירו בחטאם את מדת האש דהיינו מדת הגבורה, לכך כשהראה הקב"ה למשה את המטבע שממנו באים הקרבנות שבאים לכפר על ישראל, הראה לו מטבע של אש מתחת כסא הכבוד, להראות לו שאף המקטרגים ומדת הדין שנמשלים לאש, לא יוכלו לעכב תשובתם, ואף אם האש [שרומו למדת הדין] תקטרג, אפילו הכי יתקבל תשובתם ויעלה עד כסא הכבוד. (זרע שמשון אות א').

לע"נ הג"ר לוי יצחק ב"ר אהרן אריה לייפער זצ"ל
יא"צ י"ב אדר

קח לך סמים. ודייק בזוהר (ח"ב ריט.) מלת 'לך'. ואפשר שיובן על פי מה דאיתא (שבת פט.) עה"פ 'לקחת מתנות באדם', שכל מלאכי השרת נתנו לו מתנה, ואף מלאך המות מסר לו דבר שהקטורת עוצר המגיפה, ואין ספק שזו המתנה החביבה למשה להציל נפשות לקוחים למות שחביב לו מכל חללי דעלמא, וא"כ כל זמן שלא נעשה הקטורת, אין לו תועלת במתנה, לכן אמר 'קח לך', היינו להנאתך וטובתך שבוה תציל נפשות. ואם תאמר שגם מעצמך תוכל לעשותו, ולזה אמר כי 'במתכונתה לא תעשו לכם', א"כ למתנה גדולה יוחשב לך.

ולבונה זכה. ג' במסורה, הכא, 'ותפילתי זכה', 'ונתת על המערכת לבונה זכה'. ויש לומר כי הקטורת היתה להבריא החיצונים שלא יתאחזו בשפע, דאחר תפילה הוא כדי להבריא החיצונים שלא יעכבו התפילה. וזהו 'ולבונה זכה' בתחילה, ואחר כך 'ותפילתי זכה', ואחר התפילה 'ונתת על המערכת' היינו ערך תפילה 'לבונה זכה' רומז גם כן לקטורת.

לע"נ הג"ר משה מרדכי ב"ר חיים ישראל מפילוב
זצ"ל יא"צ י"ד אדר

מגילה ומת מצוה הי מינייהו עדיף. [המשך משבוע הקודם]. אמרו בשבת (דף קל:) אמר רשב"ל משום ר' יהודה הנשיא, פעם אחת שכחו ולא הביאו איזמל למילה מע"ש, והביאוהו בשבת, והיה הדבר קשה לחכמים היאך מניחין דברי חכמים דמכשירי מילה אינן דוחין את השבת, ועושים כ' אלעזר דדוחין את השבת. ואמרו בגמ' שם דמירי במבוי שלא נשתתפו בו, ואיתיהו מהאי רישא להאי רישא, דבמבוי שלא נשתתפו, מותר לטלטל בכולו. ופירש"י (ד"ה ואיתיהו), שהיה התינוק בבית שבראש המבוי, ואיזמל בבית שבראש האחר שכנגדו, והיינו שהעבירו מבית בראש אחד שבמבוי לבית אחר.

והקשה המהרש"א, שהרי אפי' לר' שמעון המתיר לטלטל מחצר למבוי, אין זה אלא משום דס"ל דחצר ומבוי רשות אחת הן, אבל מן הבית למבוי לכו"ע אסור בלא שיתוף, דאל"כ שיתוף ל"ל.

וביאר ע"פ מ"ש הר"ף דלרבותא שפסקו שלא כר' שמעון, הא דאמרין גבי איזמל ד'העמידו דבריהם במקום כרת', אין זה לר' שמעון, כיון דס"ל דהחצר והמבוי רשות אחת. והר"ף דחה דבריהם, דבכלים ששבתו בתוך הבית שאף ר' שמעון אסר, בזה העמידו דבריהם.

ותירץ המהרש"א, וז"ל: נראה ליישב דעת הרבנותא, דלא העמידו דבריהם דאיזמל במקום כרת אלא לרבנן דאפי' בכלים ששבתו בתוכה, אותם אסור לטלטל דרך גגות וחצירות וקרפפות, ומשום הרואה במטלטל האיזמל דרך גגות וכו' ואתי להתיר נמי לדבר הרשות. אבל לר' שמעון דשרי בכלים ששבתו בבית, משום דלית ביה כל כך למיחש משום הרואה, דמי ידע שהכלים שבתו בבית, עכ"ל. ולפ"ז

קח לך סניגור

הגאון האדיר שר התורה רבי יוסף ב"ר אפרים פישל ראזין זצ"ל

בעל הצפנת פענח

מתכוננים אנו להוציא לאור עולם ספר

'הגדרות צפנת פענח על התורה'

מי שרוצה להנציח שמו בהספר יתקשר למערכת

gilylonmy@gmail.com 732-510-0560

כתב המהרש"א דמיושב דברי רש"י דלר"ש לא אמר' העמידו דבריהם, ולכן אפי' אם שבתו בבית התירו להוציא מתוכו ולטלטל במבוי.

ולפי דברי המהרש"א כתב האבני נזר, דהוא הדין בתחומין, כיון שהאיסור הוא רק בשעה שיוצא חוץ לתחום, ואז אינו ניכר ששבתתו היה רחוק משם אלפים

אמה, ולא אתי הרואה להתיר לדבר הרשות, לכן לא העמידו דבריהם במקום כרת. וז"ל האבני נזר: עוד יש לצדד היתרים בתחומין גם בשבת וביו"ט ראשון, לפי מה

שכתב המהרש"א בפי' רבוותא

דלר' שמעון אפילו כלים

ששבתו בבית מותר להוציאן

מחצר לחצר לצורך מילה, דלא

העמידו חכמים דבריהם

באיזמל במקום כרת אלא

לרבנן דאיכא למיחש משום

הרואה ויבא להתיר גם לדבר

הרשות, אבל לר' שמעון כיון

שאין האיסור רק בשעה

שמוציאין לחצר אחרת, ואז

אין ניכר ששבתו בבית, לא העמידו דבריהם במקום כרת, [עכ"ד המהרש"א]. וא"כ

בתחומין נמי כיון שאין איסור אלא בשעה שיוצא חוץ לתחום, ואז אינו ניכר

ששבתתו היה רחוק משם אלפים

אמה, ולא אתי הרואה להתיר

לדבר הרשות, ולא העמידו

דבריהם במקום כרת. והא דתנן

שופר של ר"ה אין מעבירין עליו

את התחום, משום דשופר אינו

עשה שיש בו כרת, עכ"ל.

והנה אמרו בפסחים (דף צב.):

ערל הזאה ואזמל העמידו

דבריהם במקום כרת, אונן

ומצורע ובית הפרס לא העמידו

דבריהם במקום כרת. וכתב רבינו

חננאל, וז"ל: מאי שנא הני ומאי

שנא הני, פי' ערל וטמא ואיזמל,

ערלה איסורא דאורייתא היא, וכן

הזאה נמי אי מעביר לה דרך

רשות הרבים אתי לידי חילול שבת דהיא איסורא דאורייתא, וכן איזמל נמי אי

מביאו ליה דרך רה"ר איסורא דאורייתא, העמידו דבריהם במקום כרת. אבל אונן

ומצורע בית הפרס דלא אתי לידי איסורא דאורייתא, לא העמידו דבריהם במקום

כרת, עכ"ל.

ולפ"ז כתב האבני נזר, דתחומין כיון שאין להם עיקר מה"ת, לא העמידו דבריהם

במקום מילה. וז"ל: וא"כ בנידון דידן לילך חוץ לתחום, ותחומין אין להם עיקר מן

התורה, ופירשו שם דאפילו לרמב"ם שסובר דתחום י"ב מיל מן התורה, אין

[אלפים אמה] גזירה אחד מיל אטו י"ב מיל, דתחומין דאלפים אמה עיקרן דרבנן,

ולא אתי ביה לידי איסור תורה, ולכן לא

העמידו במקום מילה מצות כרת, וכמו איזמל

דרך חצירות, דאם לא הוה מצי למיתיה ביה

לידי איסור תורה, לא היה מעמידין דבריהם

במקום מילה, עכ"ל.

וכ"כ האבני נזר בסימן ש"ז, וז"ל: הרמב"ם

בסה"מ למד שתחומין י"ב מיל מה"ת, וקשה

שהרי בעירובין (דף לו.) מפורש דתחומין אין

להם עיקר מן התורה. וצריך לומר לדעת

הרמב"ם שסובר ד"כ מיל מן התורה, דמ"מ

חכמים לא היו גוזרים מיל אטו י"ב מילין,

ותחומין דמיל היינו אלפים אמה ענין בפני

עצמו, ולא משום לתא ד"כ מיל. [המשך

בשבוע הבא].

י"ח אדר יומא דהילולא של הרה"ק ר' אלכסנדר זיסקינד ב"ר משה זי"ע

בעל 'סוד ושורש העבודה'

הבטיח למי שילמוד ספרו בכל יום:

'אהיה מליץ יושר בעדו בתמידות בעולם העליון'!

וגם כתב למי שיזהר ללמוד באמצע כל סעודה כדי שלא יהיה אוכל

מזבחי מתים

'מבטיח אני לו בהבטחה נאמנה שאהיה מליץ טוב בעדו'!

אין ניכר ששבתו בבית, לא העמידו דבריהם במקום כרת, [עכ"ד המהרש"א]. וא"כ בתחומין נמי כיון שאין איסור אלא בשעה שיוצא חוץ לתחום, ואז אינו ניכר

מצוה נדירה שהמקיים אותה נוטל שכר כנגד כולם

כתב בשו"ע הרב (ת"ת פ"ב ס"א): 'מצות עשה של תלמוד תורה על כל אדם לעצמו ללמוד כל התורה שבכתב ושבעל פה כולה'. וכ"כ בסעיף י' וז"ל: ללמוד פעם אחת כסדר [תנ"ך] וכל התלמוד בבלי וירושלמי ומכילתא וסיפרא וסיפרי ותוספתות וכל המדרשים מתנאים ואמוראים כמו מדרש רבה ותנחומא ופסיקתות וכיוצא בהן ומדרשי רשב"י (זוהר) כדי שיוכל לגמור כל התורה שבעל פה כולה פעם אחת בחייו, עכ"ל.

זה מצוה שרק יחידי סגולה מקיימים אותה, וקל מאוד לקיימה אם מקציבים לזה זמן מועט בכל יום, ובזה זוכים לקיים מצוה נדירה של מצות ת"ת ששקול כנגד כל המצוות, ואין לשער גודל השכר שזוכים עבור זה בפירות בעוה"ז והקרן לעוה"ב

נתפרסם לזכות י.ב.ח.ה. לנחת דקדושה מכל י"ח

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$250 פאר גליון מליצי יושר וועט מען מודיע זיין ביי די ציונים פון די **פלאצקע גאון** - ווארשא, **אבני נזר** - סוכאטשוב, **צדקת הצדיק** - לובלין, **ילקוט סופר** - פאקש, **לב העברי** - הר הזיתים, **ר' יוסף ענגיל** - ויען, **בן לאשרי חזון יחזקאל שערי זבול** - הר המנוחות אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח"!

gilylonmy@gmail.com 732-510-0560

לע"נ הג"ר מרדכי מנחם ב"ר שמעון מסקרניבץ זצ"ל יא"צ י"ח אדר

בשאר עבירות שהדין שיעבור ואל יהרג, מה הדין בספק אם ייגזר. יש לחקור [בשאר עבירות שהדין הוא שיעבור ואל יהרג], בספק הריגה, אם ג"כ יעבור ואל יכניס עצמו בספק מיתה, או כגון זו אף בשאר איסורים יכניס עצמו בסכנה ואל יעבור.

והנה בסנהדרין (דף סה.) [אמרו בנוגע האיסור של 'חובר חבר']: אמר אביי האי מאן דצמיד זיבורא ועקרבא (דמחבר בלחשיו נחש ועקרב), אע"ג דמכוון דלא ליזקו אסור, אלא א"כ רודפים אחריו להזיקו, ע"ש. הרי דרק כשודפים אחריו ורוצים להזיקו בודאי הוא דשרי להציל נפשו באיסורין, אבל אם רק חושש פן יזיקו, כיון דעכשיו אין מזיק בודאי, אסור. מיהו הרמב"ם השמיט הא דאביי וכו', ואולי יתכן דהרמב"ם רבינו הוכיח וכו' דלא כאביי, אלא אף בחושש שמא יזיקו שרי, וכמו בחושש שמא יזיקו אדם.

ובחידישי אמרנו לתרץ דברי הרמב"ם כך, דהנה באמת דברי אביי כנים ומוכרחים לכאורה ממקרא מפורש בפרשת תשא (לב: כא) 'ויאמר משה אל אהרן מה עשה לך

סגולה פאר ערליכע קינדער

סגולת אריה"ק כהדרכת הרה"צ מ'אראד זצ"ל

אריינברענגען ידאט חטא אין אייערע קינד דורך א שטיין ביי קברי צדיקים.

וואס טוהט מכן דורות ישרים:

- א ת"ח וי"ש וואס טוהט עס שוין אסאך יאהר צו העלפן אידן, וועט עס טון פאר אייער ישוועה פרוואט, בנאמנות, קאנפידענשעל.
- יעדע נאמען איז א באוונדערט שטיין, באוונדערט עבודה און תפלות פאר א לענגערע צייט, אלעס ווערט געטון מיט גוים איבערגעגעבענקייט, מיט כוונה, במתינות, אזוי האט עס די ריכטיגע כח.
- משרייבט די גאנצע נוסח אויפן שטיין סיי פאר מען באקט די חלות און סיי נאכדעם אזוי ווי אלע שיטות, די שטיין בלייבט אין דעם אויוועג פאר 2 וואכען.
- מיזאגט די תפילה 18 מאל אויפן שטיין, ביי די ריכטיגע צייטען.
- מ'לאזט איין וויסען ווען די שטיין ווערט געבאקט, שהוא עת רצון להתפלל, כדי איר זאלט קענען מיט זאגן די תפילה.
- די ת"ח גייט אליין צום ציון און מתפלל, נאכדעם וואס ער רופט בשם הצדיק אל קברו (המקובל מהרש"ח משה).
- די שטיין ווערט באראכט ווי די ריכטיגע וועג, און אזוי זעהט מען עס נישט.
- מקען אויך אפגעמען די שטיין און עס אליין אראפלייגן ביי וועלכע צדיק איר ווילט.
- מקען באשטעלען אפאר שטיינער כדי מזאל עס לייגען ביי אסאך צדיקים.

דוקא אויך דעם מקובלדיגע אופן פון מכן דורות ישרים זעהט מען ווי עס ווערט מקיים די ווערטער פון אריה"ק אויפן הארץ: **יבצר הלב (-אמנעווען זיין הארץ צו אידישקייט), שיתקף לבו לשמים לטובה (-ס'טירשט די גאנצע מענטש, ווערט פלאים (-וועסט ווען וואונדער), מקען עס געבען פון מעשה.**

פאר פרטים רופט-טקסט מכן דורות ישרים

dorosyesharim@gmail.com 917-635-3883

לע"נ הג"ר יוסף אדלר ב"ר אברהם אבד"ק טורדא זצ"ל יא"צ י"ב אדר

ויתן אל משה ככלתו לדבר אתו שני לחת אבנים. וברש"י 'ככלתו' כתיב חסר, שנמסרה לו תורה במתנה ככלה לחתן שלא היה יכול ללמוד כולה בזמן מועט כזה. דבר אחר מה כלה מתקשטת בכ"ד קשטין הן האמורים בספר ישעיה, אף ת"ח צריך להיות בקי בכ"ד ספרים, עכ"ד.

עוד כתבו בספרים רמזים דמיון תורה לחתן כלה בכמה אופנים: (א) כמו שהלוחות הם 'מכתב אלהים חרות על הלוחות כתובים באצבע אלהים', ככה הזיווג כתוב באצבע אלהים חרות על הלוחות בן פלוני ישא בת פלונית. (ב) כמו הלוחות היו שנים, וכתבי 'לחות' חסר, דהיו אחודים יחדיו והיו כאחד, ככה איש ואשה שניהם ביחד נקראו 'אדם', כדכתיב 'זכר ונקבה בראם ויקרא שםם אדם'. (ג) כמו הלחות הראשונים אשר נשתברו, ונתן ה' לוחות שניות,

ככה לפעמים נעשה פירוד בין הזיווג, ומזוג ה' זיווג שני. (ד) הלוחות היו חומר סנפירין והמכתב מכתב אלהים, ככה הזיווג לא יהיה למלאות תאות חומריות, כי אם לקיים מצות ה' ולהוליד בנים לגדלם לתורה. (ה) אמרו בנדרים (דף לח.) על מה

שאמר הקב"ה למשה 'פסל לך שני לוחות אבנים', שהכוונה הפסולת היא שלך ומשם נתעשר משה, כן הוא השרוי לא אשה, שרוי בלא ברכה, וע"ז הזיווג ישפיע ה' ברכתו ממעל. (ו) אמרו (תענית ז.) עה"פ 'חבר על הבדים וגו', חרב על ת"ח שעוסקים בד בבד בתורה, ולא עוד אלא שמתטפשים. ככה 'לא טוב היות האדם לבדו, אעשה לו עזר כנגדו', דהאשה תעזור לבעלה, ולפעמים מנגדתו אם תראה שדעתו מתטפשת ותוליד אותו לדרך הטוב. (ז) אמרו חז"ל 'לחת' כתיב, ששתייהן שוות. וכן טוב אם איש ואשה שוים הם ביחוסם שלא יתגאה אחד נגד השני, ולכן אמרו (יבמות סב.) שישא את בת אחותו, שאז ישו לגמרי, וטובים השנים מן האחד. (ח) כמו בלימוד התורה הזהירו חז"ל שלא לעשות קרדום לחפור בה, והיינו ללמוד בעבור כבוד או עושר, כן הזיווג נכון וישר שלא תהיה אהבה תלויה בדבר מחמת ממון או יופי, כי אם לקיים מצות פו"ר לשם שמים. (ט) כמו בתורה זכה נעשית לו סם חיים, לא זכה נעשית לו סם המות, כן הוא בזיווג, זכה עוזרתו, לא זכה כנגדו, ואם מתייצב על דרך לא טוב לאחר חתונתו, הוא גרוע יותר מאם עושה מעשה נעוה בבחירתו, וזה זכה עוזרתו, היינו זכה שהולך בדרך הישר, נעשית לו עזר שמגיע לו טובה ע"י הנישואין, אבל אם לא

חדש מבית מכון מורשת הגר"ח

כרך חדש

הספר שמסוגל לרפואה

יצא לאור הספרה"ק מנחה חדשה

שהחבר הר"ק מופת הדור
מרן רבי ברוך פינחס מסקאליע זי"ע,

כתב בהקדמות
**'אקוה לה' מי שיחזיק
ספר זה בביתו, ובפרט מי
שילמוד בו, כי זכות של
היכת בראשית ברא יין
עליו שיהיה לו רפואה לכל
אבריו'**

יצא לאור ע"י מנחם סל אדוות,
מהדורות כ"ס נחמה במיוחד
אפשר להשיג הספר בתנאים חספרים
ליתר פרטים אפשר לדחוקשר ל
minchachadush@gmail.com

כשמואל 'וחי בהם', א"כ מפרשים כאיך פירושא
כמבואר שם דשמירת בני ישראל מוקדם לשמירת
שבת אפילו לספק וס"ס וכנ"ל.

וידבר ה' אל משה לך רד. אפשר לומר דבהיות 'ומשה
היה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה', א"כ
לא שייך ירידה למי שהוא שוכן עפר, דלהיכן ירד. אך
צ"ב דאיך אפשר לו להיות עניו מכל האדם, אטו לא
ידע ערכו. אלא חישב לו לפי מדרגתו אשר למד מפי
הגבורה, היה צריך להיות כהנה וכהנה, משא"כ כל
בני ישראל שלא למדו מפי הגבורה, ולכן חישב עצמו
פחות מהם. אך כיון שנעשו עובדי עבודה זרה, כהאי
גוונא אי אפשר לו לחשב עצמו פחות מהם, דעכ"פ
אינו מומר ח"ו, ולכן מעתה יש לו מקום לירד.

לע"נ הג"ר גרשון ב"ר משה פולין זצ"ל יא"צ י"ז אדר

עבד בקריאת מגילה. הבה"ג (ה' מגילה) כתב וז"ל: אריב"ל נשים חייבות במשמע
מגילה, שאף הן היו באותו הנס, עכ"ל. וכתב הגר"י ענגיל (גליוני הש"ס מגילה ד.),
וז"ל: ומוכח דכך היתה גירסתו בגמ'. וע"ש שם וז"ל: נשים ועבדים פטורין מקריאת
מגילה, אלא שחייבין במשמע, למה שהכל היו בספק להשמיד להרוג ולאבד כו',
ריב"ל מכניס את כל אנשי ביתו וקורא לפניו מגילת אסתר, ר' יונה אבוב דר'
מונא ה' מתכוון לקרות אותה לפני אנשים שבביתו, שהכל היו בספק, והכל חייבין
במשמע, אחד הנשים ואחד העבדים ואחד הקטנים, עכ"ל. ומוכח מדבריו דמלבד
חיוב חינוך, יש עוד חיוב בקטן מפאת שאף הן היו באותו הנס. והנה מבואר ג"כ
בדברי הבה"ג דגם עבד מחויב במגילה כאשר, וע' בשו"ת רדב"ז (ח"ב סי' תת"ח)
שכתב להיפוך דאשה חייבת ועבד פטור, וצ"ע מדברי הבה"ג.

וגוף דברי הרדב"ז שם שכתב וז"ל: שאפי' תאמר שהנס נעשה לעבדים, אפי"ה לא
היו בסכנה, שהרי היו העכו"ם שוללים אותם
כשאר נכסים עכ"ל. הנה לכאורה מה בכך דלא
נעשה להם נס של הצלת החיים, מ"מ כיון דהי'
הנס גם להם, ודאי שאילו היו משתעבדים
לעכו"ם מפקעי להו ממצות, וגם גוף העבדות
לעכו"ם אכזריים, קשה [מלהיות עבד]
לישראל דאעבד נמי רחומי מרחמי כש"ס פ'
השולח, א"כ י"ל שפיר דחייבים, דנהי דאמרינן
(מגילה יד.) ומה דרוש כו' השתא מעבדות
לחירות כו' ממיתה לחיים לא כ"ש, היינו רק
דלול ק"ו זה לא היו מרשים לעצמם להוסיף
על הכתוב בתורה, אבל עתה דאמרינן ק"ו זה
לתקן קריאת המגילה לזכרי ישראל ונשיהם
מיתה שהיתה להם ההצלה ממות לחיים, א"כ
אחרי שיש כאן בלא"ה תוספת על התורה, שוב
חיוב הקריאה לבד, שפיר י"ל דחייבו על כל
שהי' לו נס דראוי שיספר ויגיד את הנס
שהשי"ת עשה לו, ודו"ק, עכ"ל.

והנה הגמ' שם פריך דכיון דילפינן מק"ו דחייב
לקרות מגילה, אי הכי הלל נמי לימא, וכתב
הגר"י ענגיל, דרק בנוגע קריאת מגילה דזה
תקנה חדשה שהוסיפו חכמים תוספת על
התורה, בזה אפשר לומר דאחר שכבר תקנו
תוספת על התורה, אז גם עבדים מחויבים.
אבל בנוגע הלל, דאין זה תוספת על התורה,
דהרי עצם חיוב אמירת הלל הוא מה"ת, אז אין
סברא לומר דעבדים מחויבים, דכיון דלא
הוסיפו חכמים תוספת על התורה בנוגע הלל,
לכן רק היכא דאיכא ק"ו ממיתה לחיים, איכא
חיוב של הלל, אבל עבדים לא.

וז"ל: ואולם לפי"ז הא דפריך שם אי הכי הלל
נמי לימא, ומוכח מלשון אי הכי דאין לחייב
הלל רק על הצלה ממות לחיים או מעבדות
לחירות מיתה, דהלל הא לא הוי הוספה על

זכה אז היא כנגדו. י הארכתי בפרשת
בראשית, כי השי"ת נתן התורה לישראל
במתנה בבחינת כלה לחתן, וכמו הזוג תחת
כיפת הרקיע משמחים את עצמם ביום
אפריגונם, ואף שבאמת יקשה לשמחה מה זו
עושה, הלא החתן נוטל רחיים על צוארו
עול אשה ועול פרנסה אשר קשה שניהם
כקריעת ים סוף, וכן הכלה נוטלת אדון
לעצמה, ולפעמים צריכה לעזוב בית
אבותיה ולילך למרחקים עם איש זר לה,
אבל בטחונם חזקה בה' שממנו יצא הדבר.
ובבחינת זו הקדימו כלל ישראל נעשה
לנשמע ובטחו בה' שאינו בא בטרוניא עם
בריותיו, והאמינו בלב שלם שרצה ה' לזכות
את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות.
וזה הרמז בדברי רש"י "ככלתו" כתיב חסר,
שנמסרה לו תורה במתנה ככלה לחתן שלא

היה יכול ללמוד כולה בזמן מועט כזה. והוא רמז נכון כמו שנמסרה התורה למשה
אף שלא היה יכול ללמוד כולה בזמן קצר כזה, יען שבטח בה' שיהיה לטובת
ולהצלחת ישראל בזה ובבא, כן אצל הזיווג יבטח בה' המזוג זיווגים שימצאי לו
עזרו בקודש לטובתו, וישא אשה לשם שמים, כמו שקבלו ישראל התורה לשם
שמים בלי מחשבת חוץ ואז יצליח ה' דרכו בכל.

לע"נ הג"ר נח צבי קלפוס ב"ר נתן זצ"ל יא"צ י"ב אדר

ושמרו בני ישראל את השבת. כאן פלואים דברי אור החיים הק' כמפורסם שכתב,
דאם ההולה בודאי לא יקום ולא יגיע לשבת [הבא], אז לא ניתן שבת לדחות [כדי
שיחיה עוד] שעות. והוא היפך הלכה (או"ח סי' שכ"ט) שנדחה שבת גם לחיי שעה
וספק.

ונראה לי, דהנה בגמ' (יומא פה:) פליגו
כמה תנאים בטעם שניתן שבת
לדחות מפני פקוח נפש, ושמואל אמר
משום דכתב 'וחי בהם', ולא שימות.
ואמרינן שם 'טבא פלפלא חריפתא',
דכולהו אית להו פירכא, משום
דאשכחן ודאי, ספק מנלן. ודשמואל
ודאי לית ליה פירכא, והיינו דלר"ש בן
מונסיא דלמד מפסוק 'ושמרו בני
ישראל את השבת', אמרה תורה חלל
עליו שבת אחת כדי שישמור שבתות
הרבה, נמצא לפי"ז אם אינו מגיע
לשבת, או ספק אינו דוחה, משא"כ
לשמואל, ע"ש ברש"י.

והנה לשמואל צריכין לתרץ דרש זה
של 'ושמרו בני ישראל את השבת',
וצ"ל כמ"ש האוה"ח הק' שם, וז"ל:
שבת וישראל לפניך, זה לחלל, וזה
למות, תשמור ישראל ויתחלל השבת,
עכ"ל. והיינו שהוא מפרש 'ושמרו בני
ישראל', כי 'בני ישראל' מוקדמים
ל'שבת', וכמ"ד שם היא מסורה בידכם
ואין אתם מסורה בידה ע"ש. נמצא
מפרש האוה"ח פסוק זה אליבא כל
המ"ד דהתם, [דאליבא דשמואל
מפרש האור החיים הק' כוונת הכתוב
דבני ישראל מוקדמים לשבת, ואילו
לפי שאר מ"ד שסוברים] דספק אינו
דוחה, כש"כ לחיי שעה, כי אם כדי
שישמור שבתות הרבה, ועל כרחך
לשיטתם הוא מפרש כן [דלא ניתן
שבת לדחות אם לא יגיע לשבת
הבא]. משא"כ לדין דפסקינן

חדש מבית מכון מליצי יושר

הגדרות אבני נזר - על ענייני מילה

ליתר פרטים, וכן לקבלת גליון "מליצי יושר" בכל שבוע:
gilyonmy@gmail.com 732.510.0560

לע"נ הג"ר חיים שלמה ליבוביץ ב"ר יעקב משה זצ"ל יא"צ י"ח אדר

טומאת שרץ תלוי בממשו, וטומאת מת תלוי בתמונתו. אמרו בנדה (דף נו): אמר ריש לקיש שרץ שנשרף ושלדו קיימת טמא. והקשה החזון יחזקאל (שם), וז"ל: לכאורה צ"ע, הלא שרץ אינו מטמא אלא במגע, וכיון שנשרף ונעשה אפר, הלא אין נגיעה אחת בכולו. בשלמא מה שאמרו, משכחת לה טומאה באהל, דומיא דתרווד רב של מת שלא משכחת טומאתו במגע אלא במשא או באהל, [אבל שרץ שאינו מטמא אלא במגע, הלא בעינן נגיעה בכולו], עכ"ל.

ותירץ החזון יחזקאל, דהא"נ דמצד נגיעה ב'שרץ' לא חשיב נגיעה בכולו, אבל שרץ שנשרף אין גוף השרץ מטמא, אלא 'שלדו' מטמא, ושלדו הוא גוש אחד, ולכן נחשב נגיעה בכולו. וז"ל: יש לומר כיון שהטומאה היא משום השלד, ואינו שלד אלא אם הוא כולו כאחד ולא נחלק לחלקים, לפיכך הנוגע במקצתו כנוגע בכולו, שהרי נגע בשלד. וכן משמע מהא שכתב הרמב"ם (טומאת מת פ"ג ה"ט) במת שנשרף ושלדו קיים שמתמא גם במגע, ואינו כתרוד רב רק [שאינו מטמא במגע], וז"ל: המת שנשרף ושלדו קיים והוא השדרה והצלעות הרי זה מטמא כמות שלם, עכ"ל. והלשון 'כמות שלם' משמע שמתמא במגע ובמשא ובאהל.

ובתוס' (נדה כז:) משמע שנשרף ונעשה אפר. ועל כרחק צ"ל דהא שמתמא במגע, היינו משום כיון שטומאתו היא משום השלד, והשלד הוא כולו אחד וחטיבה אחת, ולא מתחלק לחלקים, לפיכך הנוגע במקצתו כנוגע בכולו, עכ"ל.

עוד תירץ החזון יחזקאל, דמה שאמרו שרץ שנשרף, אין הכוונה שנעשה אפר, אלא רק נחרך אבל לא נעשה אפר, ובשריפה מועטת נשאת השרץ בשלמותה, ולכן בנגע במקצתה זה נגיעה בכולה, וז"ל: עוד יש לומר דמיירי בשרץ שנשרף ושלדו קיים, כגון דאיחרוכי איחרוכי, וכדאוקי רבינא (נדה כח). הא דמת שנשרף ושלדו קיים טמא, ובכהאי גוונא משכחת שפיר הנוגע במקצתו כנוגע בכולו, עכ"ל.

והנה הרמב"ם (שאר אבות הטומאה פ"ד ה"ב) כתב וז"ל: שרץ שיבש ושלדו קיים, או שנשרף ושלדו קיים, הואיל ותבנית כולו עומדת, הרי זה מטמא, וקרוב בעיני שטומאה זו מדבריהם, עכ"ל. והקשה החזון יחזקאל, דמדוע בשרץ סובר הרמב"ם שטומאה זו היא מדבריהם, ואילו במת שנשרף ושלדו קיים טומאתו מן התורה.

ותירץ, דשאני טומאת מת שטומאת שרץ, דטומאת מת תלוי אם יש עליו

הגדרות אבני נזר - מהדורת לאנדא

על פרשיות התורה ומועדים

עם ביאורים הארות והערות

אפשר להשיג הספר בחנויות הספרים המובחרות
ליתר פרטים, וכן לקבלת גליון "מליצי יושר" בכל שבוע: gilyonmy@gmail.com

הופיע ויצא לאור

"הגיד אדמו"ר זצוקללה"ה קודם פטירתו שאם ילמדו בספרים שלו, יהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתו ממש כמו בחיים"

(ארץ צבי עה"ת עמ' רמ"ב)

מלוקט מתוך גליונות "מליצי יושר" שיוצא לאור עולם מדי שבוע בשבוע

התורה, ועל כרחק דבעצם אין חיוב רק בגווני הנ"ל, א"כ בעבד ליכא חיוב הלל. ולפ"ז לפי מאי דמסיק שם ד'קריאתה זו היא הלילא, יומצא חידוש דין דעבד נהי דמחויב, מ"מ לא יוכל להוציא אשה, כיון דיש כאן ב' חיובים דמגילה ודהלל, אלא שבקריאה יוצאין ידי שניהם, ואילו העבד הרי חייב רק במגילה לבד לא בהלל, וא"כ לגבי הלל הא ה"ל העבד אין מחויב בדבר, ואין יכול להוציא את האשה, שהרי ישאר עליה חיוב הלל, ודו"ק היטב.

לע"נ הג"ר מרדכי מנחם ב"ר יהודה שוואב זצ"ל יא"צ י"ח אדר

עיני ה' אל צדיקים. יש לפרש על פי דברי האר"י ז"ל (לקוטי תורה פרשת חיי שרה) דצלם אלקים שבאדם, נחלק לשני חלקים, צ' הוא אור הפנימי, ול' מ' אור המקיף ששומרים את אור הפנימי שלא יצא קודם הזמן, וגם שלא יתאחזו בו החיצונים. ולפ"ז יפורש **עיני ה'** היינו אותיות ל' מ' שגימטריה ע', וזה 'עיני', **אל צדיקים'** הם שומרים את הצ'.

טוב מעט לצדיק מהמון רשעים רבים. יש לפרש בהקדם אומרם ז"ל 'שכר מצוה בהאי עלמא ליכא', ולפ"ז יקשה מהיכא ימצא אפילו 'מעט טוב לצדיק', ובפרט שידענו שהיו צדיקים שהיה אצלם תורה וגרולה במקום אחד, אך שנקרא 'מעט', כאומרם ז"ל 'פה שעה אחת בעוה"ב מכל חיי עוה"ז', ועל כן נקראת טובת צדיקים בעוה"ז 'מעט'.

על זה תירץ 'מהמון' - לשון דיבור, על דרך הכתוב 'כי הרשעים יהמיו', שהמה יהמו וידברו על צדיק עתק ולה"ר. ובספה"ק (חובת הלבבות שער הכניעה פ"ז) כתב, דהמדובר לה"ר על חבריו, נחלפים עי"ז צדקותיו ומעשים טובים שלו ונכתבים על שם הצדיק שהלשין עליו, ועונות הצדיק נכתבים על המלשין, וברשעים נכתב 'ומשלם לשונאיו אל פניו' תיכף בעוה"ז שכרו, כדי שלא יהיה לו לעוה"ב, וע"י החילוף כשיוורש הצדיק גם צדקת הרשע, מגיע לו שכר טוב בעוה"ז. ועל כן אל תתמה על החפץ שכמעט אין רב ות"ח שלא ידברו עליו לה"ר ושופכים דמו חנם, כי כל זה לטובתו בעוה"ז, ושכרו שמור לעוה"ב.

"הופיע ויצא לאור"

הגדרות חזון יחזקאל

על התורה ומועדים עם ביאורים הארות והערות

מלוקט מתוך גליונות

"מליצי יושר"

שיוצא לאור עולם מדי שבוע

בשבוע

הג"ר שלום אייזן זצ"ל בעת הספדו בשעת הלוייה של מרן בעל החזון יחזקאל, הכריז: "מצטיותי מאת רבינו הפרסם שהבטיח שימליץ טוב למי שילמוד בספריו, וכן למי שימליץ את חידושי תורתו" (רבותא אור"ח ח"ב עמ' רמ"ח)

אפשר להשיג הספר בחנויות הספרים המובחרות

הפצה ראשית: גרינפעלד 718.633.5103

ליתר פרטים, וכן לקבלת גליון "מליצי יושר" בכל שבוע: gilyonmy@gmail.com 732.510.0560

'שמן רוקח' להרה"ק רבי אלעזר לעוו זי"ע

כתב בצוואתו, וז"ל:

"כל מי שיזכה אותי וישים עין עיונו בחיבורים שלי יתברך מן השמים וכו', ואם ירצה אחד להדפיס ספרים שלי, הנני להחזיק לו כל ימי מלא חפנא טיבואא ויבורך בברכת השמים ממעל, ויחולו עליו כל הברכות הכתובים בתורה."

ושמרתם את השבת כי קודש היא לכם מחלליה מות יומת. אמרתי עפ"י הלצה עפ"י מה שפרשתי מה שאמרו רז"ל דאמר הקב"ה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל. דהכוונה דהנה גם זולת הטעמים האמתיים שיש לנו בשמירת שבת שהוא מורה על חידוש העולם ושאר טעמים הידועים ל"ח, יש לנו טובה גדולה בשמירת השבת, כי לולי השבת ה' האדם עמל כל ימיו על המחיה ועל הכלכלה ויתקצרו ימיו מרוב עבודתו, אם יומם לא ישקוט ולילה לא ינוח, אבל בא שבת בא מנוחה. והנה ידענו כי ישראל עמא פזיזא הם, וזה שאמר הקב"ה 'מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה', שהיא מתנה טובה באשר שבאה מנוחה, ואני מבקש ליתנה לישראל שהם עמא פזיזא [ועמלים כל השבוע, ויומם ולילה לא ישקוט]. וזה שאמר הכתוב 'ושמרתם את השבת כי קודש היא לכם', כלומר לטובתכם שיהיה לכם יום מנוחה מן עבודתכם, ואמר 'מחלליה מות יומת', כלומר מי שמחלל את השבת ימית עצמו מרוב עבודה והוא דרך הלצתי.

ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורתם. נ"ל עפ"י דברי הירושלמי (פ"ק דתענית) דאילו שמרו ישראל שבת אחד מיד נגאלים, והנה עוה"ב נקרא 'יום שכולו שבת', וזה שאמר 'ושמרו בני ישראל את השבת', כלומר אם ישמרו שבת אחד כהוגן, יזכו לעשות את השבת 'לדורתם', כלומר שיהיה שבת לעולם, הרחמן הוא יזכינו מהרה ליום שכולו שבת ויגלה כבוד מלכותו עלינו אמן.

מוסרי הג"ר אלחנן יוסף הרצמאן זצ"ל

'מבטיח אני להעושים לטובת נשמותי' אלחנן יוסף בן שמואל וצפוריה, להתפלל בעדם שיהיה נפקד בכל מה שצריך במהרה דיין'

מגילת אסתר והשגחה פרטית. אנו נמצאים בעולם של שקר, מבט העין וכל החושים מטעים אותנו לחשוב ההפך מהמציאות האמיתית, רואים מקרים ומאורעות בבריאה, וחושבים שזה מקרה בלי מטרה מסוימת, אולם האמת היא שכל הבריאה כולה בששת האלפים שנה על כל מקריה ומאורעותיה, כולם השתלשלות אחת של ענין אחד שלם שבא במקום המצב שהיה צריך להיות אילולי לא חטא אדם הראשון, וכל מקרה ומקרה משמש חוליה בשרשרת אחת שלימה ומתוכננת בדיוק נפלא, והאדם הוא צר אופק, ואינו מבין דבר מתוך דבר, לא מוצא את הקשר וההשלמה שבמאורעות הבריאה בכל הזמנים, וענין זה דומה למי שאומר דרשה ארוכה, ובתוך דבריו מקשה הרבה קושיות, וכל קושיא נראית כדבר בפני עצמו, וכשהוא משלים דבריו ומיישב את קושיותיו, מתגלה הדרשה כולה בבנינה היפה ובהתאמת הקושיות זו לזו, ומי שלא יחכה לסופם של הדברים, לא יכיר בהתאמת הקושיות לענין כולו. וכך בבריאה האדם רואה דברים בלתי מובנים, ואינו מבין את תכליתם ומטרתם, אולם במבט כללי על שלמות הבריאה ותכליתה, מוצאים עד כמה כל דבר ודבר משמש חלק משלימות תכלית הבריאה.

וענין זה מתגלה לנו בפרשת מגילת אסתר המלמדת אותנו לקשר סיבות ולהסתכל במבט יותר רחוק ויותר אמיתי, למצוא קשר בין סעודת המלך למאורעות שקרו תשע שנים אחרי כן, להבין כי בגתן ותרש הרוצים לשלוח יד במלך אחשוורוש אין זה מקרה, אלא דבר המתוכנן מראש בהנהגת שמים לקיום תכלית כל מאורע לדבר בפני עצמו, ובאה המגילה ומורה לנו כיצד להסתכל על הבריאה ותופעותיה ולקשר ענין לענין ולמצוא את המכוון שבדברים, וכך כל מקרה יש לו מקור ושורש והוא משמש חוליה בשרשרת ארוכה ומושלמת.

שלדו קיים הוא מטמא רק בלח ולא ביבש, לכן אם יבש אע"פ ששלדו קיים אין שלדו מועיל שיטמא מן התורה, וכן אם נשרף ואין ממשו קיים אין שלדו מועיל לו

דגל מחנה אפרים להרה"ק רבי משה מחנה אפרים ב"ר יחיאל מיכל זי"ע

בעל 'אהבת ישראל' מויזניץ זי"ע היה אומר:

ללמוד 'דגל מחנה אפרים', מסוגל לבנים טובים

ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך, והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית. יש לומר בזה בדרך רמז על דרך שאמרתי מכבר עה"פ 'זיעתו יצחק לה' לנוכח אשתו', על דרך 'בני חיי ומזונא במזלא תליא מילתא' (מועד קטן כח.) וענין בזה"ק (ח"א רנז:) מהו ענין מזלא, והנה יצחק היה צריך להתפלל על בני, והיה צריך להתעורר בחינת מזלא שהוא המקור לזה כנ"ל, והוא שרומז 'זיעתו יצחק לה' לנוכח', 'נכח' גימטריא 'מזלא', וע"ש ביארנו במקומו.

והנה ידוע כאן היתה הגזירה לאבד אנשים ונשים וטף ושללם לבז, נמצא היתה אסתר צריכה להתפלל על שלושה דברים אלו התלויים במזלא שהם בני חיי ומזונא, שאם לא היה תולה התפילה כי אם בחיי, היה גם כן סכנה בחינת בנים, וגם בענין ושללם לבז, ולכך היתה צריכה להתפלל על כל השלושה דברים הנ"ל, והיתה צריכה לעורר בחינה זו כנ"ל.

והוא שרומז הפסוק 'ותעמוד', אין 'עמידה' אלא תפילה (ברכות ו:), 'בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך', ידוע בכ"מ שכתוב במגילה 'המלך' סתם, הוא המלך הקב"ה, והוא שמרמז שהיתה מתפללת לעורר בחינת מזלא שהוא מספר 'נכח', שהוא המקור לשלושה דברים שהיתה צריכה להתפלל עליהם, וכן עזר לה השי"ת ונענית בתפילתה.

והוא שאמר 'המלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכח', היינו המלך סתם שהוא מלך מלכי המלכים הקב"ה, היה מעורר בחינת 'נכח' שהוא מזלא לקיום בני חיי ומזונא, וממילא הועילה לכולם והבן.

'תמונת אדם', [ראה בהגדרות חזון יחזקאל פרשת חקת ד"ה כל הבא], ולכן אם שלדו קיים טמא מה"ת. ואילו שרץ תלוי בממשו, ולא בתמונתו, ולכן אם נשרף טמא רק מדבריהם.

וז"ל: יש לומר דשאני מת שהרבה מטומאותיו תלויות ב'תמונת אדם', וכמו שכתב הרמב"ם (פיה"מ אהלות ריש פ"ב) וז"ל: והשירה תטמא ואע"פ שאין עליה בשר, וכן הגולגולת כל אחת מהן תטמא באהל, להיות בשתי אלו נראית 'תמונת אדם', והוא מה שאמרו 'בעצם אדם', עכ"ל. וכן בקרית ספר (טומאות מת פ"ב ה"א) העתיק שם דברי הרמב"ם בגירסה כזו: עצמות המת שאין עליהן בשר, אם ניכרים בה צורת עצמות האדם הרי אלו מטמאים במגע ובמשא ובאהל כמות שלם, שאני קורא בה 'עצם אדם', עכ"ל. ויש שטומאתו תלויה אם יש עליו 'דמיון אנושי', כמו שהדגיש הרמב"ם (שם בפירושו במשנה ג'), ולפיכך נמי בשלדו קיים ויש על שלדו 'דמיון אנושי', ישנו בדין תמונת 'עצם אדם' והוא מטמא. משא"כ בשרץ שאין טומאתו תלויה ב'תמונתו', אך ב'ממשו', כאמור בקרא 'וכל הנוגע בהם', 'וכל אשר יפול עליו מהם', לפיכך כיון אם אין

שיטמא מדאורייתא, שאין טומאתו תלויה בתמונתו, ולכן שיטת הרמב"ם שטומאתו זו אינה אלא מדבריהם.

לע"נ הג"ר יחיאל זאב ב"ר יעקב צבי בלומנשטיין זצ"ל יא"צ יג אדר

ש"ת בענין פריה ורביה. **שאלה:** הנה צריך האדם שיקיים כל תרי"ג מצות, ואם חסר אפילו אחת, עדיין נפשו חסירה וצריך להתגלגל כפי שיעור המצות שחסרו ממנו. עכשיו יש לשאול מה אם האדם בגלגול הראשון קיים מצוות פריה ורביה, אם מחויב לקיים עוד פעם, או די מה שקיים כבר קודם.

תשובה: נלענ"ד שכן קיים בזה מצות פריה ורביה, דראה בשער הגלגולים בסוף הקדמה ה' שמבואר שם על בן עזאי שלא הוצטרף להתגלגל על בנים, והיינו משום שכבר קיים מצות פריה ורביה בגלגולים הקודמים, שהרי היה לגלגול שמאי הזקן, ותנן 'ילדה כלתו של שמאי הזקן', הרי שהיה לו בנים, ולכך לא רצה לישא אשה ע"ש. א"כ יש להוכיח לענ"ד שכן מועיל מה שקיים כבר מצות פריה ורביה.

שאלה: אם היה ת"ח וצדיק ולא קיים מצות פריה ורביה, אם התורה והמצות הוי כמו בנים או לא.

תשובה: נלענ"ד להוכיח שזה תלוי אם היה בחור ולא רצה לישא אשה, על זה לא מועיל התורה והמצות, כמו שמצינו אצל חזקיה מלך יהודה שעם כל עסקו בתורה, אמר לו ישעיה הנביא שימות בעוה"ז ולא יחיה לעוה"ב על שלא נשא אשה. אבל אם נשא אשה ורוצה לקיים המצוה והשתדל ברופאים ועשה הכל מה שיוכל לעשות, אז התורה והמצות הוה כמו הבנים, וכמ"ש בזה"ק (וישב קפז.) ובתיקונים כג:), וזהו מי שנשא אשה וכו', וכן מי שהיה בחור ולא נשא אשה מפני שהיה חולה אז בטח התורה והמצוות עוזרים לו.

בשורה טובה

שוב יצא לאור הספר המבוקש ביותר
חלת לחם על הלכות חלה - ברכת חבית על טוסט חלה
במהדורה טפוארת בתכלית ההידור והיופי

אפשר להשיג הספר בחנויות הספרים המוכרות
הספר ראשיתו עם הספר - ר"ב בנימין לעווין
והריב יצחק מ"סלסון שליט"א 0000-332-347